

ТІВОРТИН®

Незамінний донатор оксиду азоту

У складі комплексної терапії ІХС сприяє:

- підвищенню толерантності до фізичного навантаження¹⁻²;
- зниженню добового використання нітрогліцерину²;
- при комбінованому використанні із статинами достовірно більше знижує рівень тригліцидів у порівнянні із плацебо+статини³;
- нівелюванню побічної дії β-адреноблокаторів – еректильної дисфункції.

www.tivortin.com

1. Коноплева Л.Ф. L-аргинин при ишемической болезни сердца: исследования продолжаются // Therapia. - 2010. - №10. - С. 64-68
2. Слободський В.А. Досвід застосування препарату Тівортін аспартат при лікуванні пацієнтів зі стабільною стенокардією напруження // Український медичний часопис. - 2009. - 5.
3. Schulze F. и соавт., 2009. Nutrition Research. 2009 May; 29(5): 291-7.

Форма випуску:

4,2% р-н L-аргініну гідрохлориду 100 мл для інфузій
L-аргініну аспартат (1 г/5 мл), розчин для пиття у фляконах по 100 та 200 мл

Інформація про лікарські препарати Тівортін® та Тівортін® аспартат. Тівортін® р-н. Склад: 100 мл розчину містять 4,2 г аргініну гідрохлориду (в 100 мл міститься 20 ммол аргініну гідрохлориду). Тівортін® аспартат. Склад: 5 мл розчину містять L-аргініну аспартату 1 г (L-аргініну – 0,57 г, кислоти аспарагінової – 0,43 г). Покази до застосування. Захворювання серцево-судинної системи: у комплексній терапії ішемічної хвороби серця та хронічної серцевої недостатності, атеросклероз судин серця та периферичних судин, гіперхолестеринемія, артеріальна гіпертензія, стан після перенесеного гострого інфаркту міокарда, міокардіопатії, діабетична ангіопатія. Захворювання нервової системи: атеросклероз судин головного мозку, стан після перенесеного гострого порушення мозкового кровообігу. Захворювання дихальної системи: хронічні обструктивні захворювання легенів, інтерстиціальні пневмонії, ідіопатична легеневі гіпертензія, хронічна постемболічна легеневі гіпертензія. Захворювання травної системи: гострі та хронічні гепатити різної етіології, печінкова недостатність, печінкова енцефалопатія, спричинена гіперамоніємією. Захворювання інших систем організму: затримка розвитку плода і прееклампсія, метаболічний алкалоз, гіпоксичні та астеничні стани. Протипоказання. Гіперчувствливість до препарату, гіперхолеремічний ацидооз, діятичний вік (до 18 років). Способ застосування та дози. Тівортін® Розчин для інфузій. Препарат вводиться внутрішньовеною крапельною зі швидкістю 10 крапель за хвилину за перші 10–15 хвилин, потім швидкість введення можна збільшити до 30 крапель за хвилину. Добова доза препарату складає 100 мл розчину. При важких порушеннях кровообігу в центральних та периферичних судинах, гіпоксії, астеничних станах доза препарату може бути збільшена до 200 мл на добу (по 100 мл дрібні на добу). Максимальна добова швидкість введення не повинна перевищувати 20 ммол/год. Курс терапії: 7-10 днів. Тівортін® Аспартат. Розчин для перорального застосування. Застосовується внутрішньо, приймається під час їжі. При ішемічній хворобі серця, атеросклерозі судин серця і головного мозку, атеросклерозі периферичних судин, діабетичній ангіопатії, гіперхолестеринемії, станах після перенесених гострого інфаркту міокарда та гострого порушення мозкового кровообігу, артеріальний гіпертензії по 5 мл (1 мірна ложка – 1 г препарату) 3-8 разів на добу. При хронічних обструктивних захворюваннях легенів, інтерстиціальні пневмонії, ідіопатичні легеневі гіпертензії, хронічні постемболічні легеневі гіпертензії, гостріх та хронічних гепатитах різної етіології, печінковій недостатність, печінковій енцефалопатії – по 5 мл 3-6 разів на добу. При гіпоксичніх та астеничніх станах, імунокорекції при зниженні функції вилочкової залози по 5 мл 4-8 разів на добу. Максимальна добова доза – 8 г. Тривалість курсу лікування – 8-15 днів; за необхідності курс лікування повторюють. Побічні реакції. Рідко – відсутність легкого дискомфорту в шлунку і кишечнику, нудота, безпосередньо після застосування препарату, які зникають самостійно. Головний біль, відчуття жару, флебіт в місці введення розчину. Рідко алергічні реакції. Інформація для професійної діяльності медичних та фармацевтичних працівників. РП МОЗ України №UA/9941/01/01 від 18.08.2009 р., №UA/8954/01/01 від 13.09.2013 р. Перед застосуванням слід обов'язково ознайомитися з інструкцією для медичного застосування та загальними застереженнями. Зберігати у недоступному для дітей місці.

ЮРІЯ·ФАРМ

03680, м. Київ, вул. М. Амосова, 10
тел./факс: 044-275-01-08; 275-92-42
www.uf.ua

М.Н. Кочуева, д.м.н., професор, Харківська медична академія післядипломного освічення

Артеріальна гіпертензія і сахарний діабет: пати повышения ефективності лікування

Сьогодні артеріальна гіпертензія (АГ) отримала статус неінфекційної епідемії, охвачившої всі країни світу: АГ страдає близько чверті населення земного шара. В сочтанні з такими распространенними факторами риска, як дисліпідемія, ожиріння, куріння, гіподінамія, сахарний діабет (СД), АГ являється причиною не менше 70-75% інсультів, 80-90% острих форм ішемічної хвороби серця (ІХС) і в більшості країн залишається ведучою причиною смерті [1, 2].

Более 40 лет назад американские ученые G. Evans и G. Rose определили АГ как такой уровень артериального давления (АД), при котором «лечебные воздействия оказываются гораздо больше пользы, чем вреда» [3]. С тех пор эксперты многократно пересматривали пороговые значения АД, постепенно уменьшая их с уровня 160/95 до 140/90 мм рт. ст. В связи со снижением границ нормального уровня АД распространность заболевания возросла и, несмотря на длительную стабильность контрольного значения АД, продолжает увеличиваться. В Украине насчитывается около 12 млн больных АГ; количество лиц с АГ в США составляет 24-31%, в странах Европы – 37-55% [4-6].

Глобальну проблему для здравоохранения представляет и СД, распространенность которого удваивается каждые 10-15 лет. По прогнозам специалистов, к 2030 г. этой патологией будет страдать каждый 15-20-й житель планеты [7], а общая численность пациентов с СД составит более полумилиарда человек. Около 90% случаев диабета представлены СД 2 типа, при этом наблюдается тенденция к омоложению заболевания [8, 9].

Являясь реальной угрозой здоровью и качеству жизни людей, СД остается одной из наиболее распространенных хронических неинфекционных болезней XXI ст. Его медико-социальная значимость обусловлена высоким риском развития макро- и микрососудистых осложнений, особенно при наличии сопутствующих кардиоваскулярных заболеваний, прежде всего АГ [10]. Сосудистые осложнения СД – поражения магистральных сосудов сердца, головного мозга, нижних конечностей, почек – приводят к стойкой утрате трудоспособности и значительно увеличивают риск фатальных катастроф. Как правило, у подавляющего большинства пациентов, имеющих СД 2 типа, и АГ, развитие эссенциальной АГ предшествует нарушениям углеводного обмена; при этом риск возникновения СД 2 типа на фоне АГ увеличивается в 2,7 раза [11-15]. Сопутствующая АГ – важнейший фактор риска формирования и прогрессирования диабетических макро- и макроангиопатий. При сочетании СД и АГ в 3-5 раз возрастает риск развития фатальной ИХС, в 3-4 раза – инсульт, в 20 раз – гангрены нижних конечностей, в 20-25 раз – уремии, в 10-20 раз – полной потери зрения.

Широкий спектр осложнений, ассоциирующихся с СД, объясняет большой интерес к проблеме врачей всех медицинских специальностей [7, 10]. Однако важно понимать, что сопутствующая диабету АГ является модифицируемым фактором риска осложнений, т. е. поддается коррекции при адекватной терапии. Стабильный контроль уровня АД с достижением его целевых значений существенно снижает вероятность появления тяжелых осложнений, позволяет сохранить трудоспособность пациентов и значительно увеличить продолжительность их жизни. Для больных СД целевым считается уровень АД <140/80 мм рт. ст.; при наличии цереброваскулярной патологии, ретинопатии, микроальбуминурии и других мощных факторов риска осложнений этот показатель должен составлять <130/80 мм рт. ст. [10].

Основными требованиями к медикаментозной антигипертензивной терапии являются метаболическая нейтральность препаратов (отсутствие или положительное влияние на углеводный и липидный обмен), отсутствие нефротоксичности, наличие органопротекторных свойств. Начинать антигипертензивную терапию больных АГ с СД 2 типа рекомендуется при значении систолического АД (САД) ≥140 мм рт. ст. У большинства таких пациентов требуется назначение комбинированной антигипертензивной терапии с обязательным включением ингибитора ангиотензинпревращающего фермента (ИАПФ) или блокатора рецепторов ангиотензина II (БРА) в связи с их нефропротекторными эффектами. Следует избегать одновременного приема 2 блокаторов ренин-ангиотензин-альдостероновой системы (РААС) – ИАПФ, БРА, прямого ингибитора ренина алискриптина в разных комбинациях – ввиду возможности развития побочных эффектов. Комбинировать блокатор РААС рекомендуется с антагонистом кальция и тиазидным или тиазидоподобным диуретиком. Назначение β-блокаторов целесообразно у больных ИХС и пациентов с хронической сердечной недостаточностью (ХСН) [16].

АГ при СД 2 типа является составляющей метаболического синдрома (МС), описанного в 1988 г. G.M. Reaven [17].

Понятие «метаболический синдром» объединяет основные признаки – АГ, СД 2 типа или нарушение толерантности к глюкозе, инсулинерезистентность (ИР), дисліпідемію (гіпертригліцидемію, гіперахолестерінємію) со зниженням рівня холестерина ліпопротеїнів високої плотності – ХСЛПВП), абдомінальне ожиріння, – а також нові допоміжні критерії: неалкогольну жирову болезнь печінки, гіперурикемію, мікроальбумінурию (МАУ), підвищеноє вміст глюкози в крові проактуантів (фібриногена, інгібітора активатора плазміногена 1 та ін.).

Все ці патологічні станів є наслідком однієї причини – зниженої чутливості периферичних тканей до інсуліну, тобто ІР. Последня має місце не тільки при МС, але і при інших патологічних або фізіологічних станах: інфекційних процесах, полікістозі яичників, хронічної почечної недостатності, бременності, старіні. ІР зустрічається тільки у 10% людей без метаболіческих нарушень і значителіше часто спостерігається при метаболіческих захворюваннях: у 84% больних СД 2 типа і у 58% пациентів з ессенціальною АГ, у 63% людей з гіперурикемією і у 84% пациентів, у яких відзначається гіпер тригліцидемія, в 88% случаюв на фоні низького рівня ХСЛПВП і у 66% людей з нарушеною толерантністю до глюкози [17]. В умовах МС частота виявлення ІР досягає 95%.

ІР – ключове патогенетичне звено СД 2 типа. Наиболільше важливим клініческим значенням має потеря чутливості до інсуліну клеток м'язової, жирової і печіночної тканин [18]. В результаті ІР знижується поступлення глюкози з крові в міоцити; при відсутності чутливості до антиліполітичного дію інсуліну в жировій тканині накаплюються свободні жирні кислоти, поступаючи в печінку і служаючи субстратом для формування атерогенних ліпопротеїнів дуже низької щільності (ЛПОНП), а також способствує розвитку неалкогольної жирової болезні печінки. ІР гепатоцитів асоціюється з підвищеною синтезом глюкогену, активізацією його розщеплення до глюкози (глюкогенолізу) і продукцією глюкози (глюконеогенезом), що супроводжується підвищеною рівнем гликемії [19]. ІР може предштовхувати розвитку СД 2 типа і виявляється у більшості родичів пациентів з даною патологією, які не мають належних нарушень углеводного обмену. Це предположительно вказує на те, що феномен ІР має прочну генетичну основу [20].

Достаточно довго ІР може компенсуватися ізбыточною продукцією інсуліну β-клетками поджелудочкої жлези (гіперінсулініємією), що дозволяє зберегти углеводний обмен в нормі. Гіперінсулініємія вважається маркером ІР і предвестником СД 2 типа. Істощение інсулінсекреторної способності клеток поджелудочкої жлези приводить до клінічної манифестації СД. Гіперглікемія усилює ІР периферичних тканей і подавляє секреторну функцію інсулінпродуцируючих клеток. Механізм усилення ІР під впливом гіперглікемії получив названня глюкозотоксичності [9, 11, 14].

Гіперінсулініємія як маркер ІР має прочну (незалежно від маси тела) зв'язок з ессенціальною АГ: у пацієнтів з високою концентрацією інсуліну в плазмі крові можна прогнозувати розвиток АГ в найближчому майбутньому. Механізм підвищення АД при гіперінсулініємії счищається способністю інсуліну активувати симпатичну нервну систему (СНС), реабсорбцію Na і води в почечних канальцях і внутріклеточному накопиченню Na і Ca (підвищення чутливості судинних рецепторів до дії сосудосуживаючих факторів); оказувати мітогенні ефекти і стимулювати проліферацию гладком'язичних клеток судин, що веде до ремоделювання судинної стінки – її утолщенню і підвищенню жесткості. Активізація СНС при гіперінсулініємії супроводжується підвищеною серцево-судинною выбросом і підвищеною периферичним судинним сопротивленням, в результаті чого зростають показатели АД і ЧСС [21].

Довготривале підвищення АД створяє проблему, якому у здорового людини інсулін проявляє себе як вазодилататор і при внутрішньому болюсному введенні не підвищує рівень АД [22]. Результати молекулярно-біологічних досліджень показали, що інсулін може по-різному діяти на ендотелій судин, вызиваючи

чили їх розширення, чи спазм. Інсулін звязується з соответствуючими рецепторами на поверхні клеток ендотелію і може діяти на двома різними путями. Одні з них асоціюються з активацією субстрата інсулінових рецепторів 1 та 2 (IRS-1 і IRS-2) і фосфатидилінозитол-3-кінази, що приводить до підвищенню синтезу оксиду азоту (NO), вазодилатации, антиатерогенним ефектам і інсулінозависимому транспорту глюкози в клетки. Другий путь – реалізація мітогенних ефектів інсуліну (міграція і проліферация гладком'язичних клеток, ускільки синтеза ендотеліальних сосудосуживаючих факторів і підвищення АД) через каскад посередників – протеїнкіназ Ras, Raf, MEK і MAPK. Установлено, що при ІР перший путь означається блокованим, резистентним до інсуліну. В результаті цього, з однієї сторони, відсутній ефект дополнювального образування NO, тобто настає ендотеліальна дисфункция; з іншої – висока активність протеїнкіназного механізму сприяє прогресуючому ремоделюванню судинної стінки і отложенню в ній ліпопротеїнів, а також до дальнішому підвищенню АД.

Тем не менше, несмотря на тесную связь ИР и АГ, феномен ИР с компенсаторной гиперинсулініємією виявляється не у всех пациентов с АГ. Это обусловлено тем, что с ИР тесно коррелирует именно эссенциальная форма АГ, наследственно детерминированная, в то время как вторичные формы АГ с ИР не связаны. Кроме того, не у всех лиц с ИР развивается АГ. Предполагается, что ИР может формироваться при длительном течении АГ. Это может быть обусловлено эффектами ангиотензина II (АТ II), который одновременно активирует систему МАРК и дозозависимо ингибирует комплекс IRS-1 и IRS-2, реализующий транспорт глюкозы в клетки и синтез NO [23, 24]. Таким образом, гиперактивация СНС и связанной с ней важнейшей нейротропической РААС способствует развитию резистентности тканей к антигипертензивному и антиатерогенному действию инсулина, нарушению транспорта глюкозы в клетки и развитию или прогрессированию СД 2 типа. При сочетании АГ и СД 2 типа, являющихся отражением общего патофизиологического феномена – синдрома ИР, наблюдается взаимное усугубление течения указанных заболеваний.

Сегодня имеются убедительные доказательства прямой корреляции между степенью ИР и атерогенностью липидного спектра крови, активацией факторов плазменного звена гемостаза, выраженностью абдоминального ожирения, толщиной стенки сонной артерии и даже уровнем летальности от ИХС [25]. Известно и прямое негативное влияние избытка инсулина на судинистую стенку: способность усиливать отложение липидов, вызывать пролиферацию и миграцию гладком'язичных клеток и фибробластов [26].

Гиперинсулініємія, розвиваючись в ответ на інсулінозависимість, і гіперглікемія оказують повреждающее действие на ендотелій судин, что приводить до снижению образования эндотеліальних вазодилататоров и дезагрегантов, повышению чувствительности эндотеліальних рецепторов к констрикторным стимулам. Одновременно наблюдается гипертрофия гладком'язичных клеток, увеличивается доля фиброзного компонента в адвентиции судов. Описанные события демонстрируют наличие эндотеліальної дисфункциї, значимость которой в патофизиологии различных заболеваний, прежде всего кардиоваскулярных, неоспорима. И формирование концепции сосудистого здоровья в первую очередь связано с ключевой ролью эндотеліальной дисфункции в механизмах повреждения (ремоделирования) жизненно важных органов, состояние которых влияет на прогноз.

Сочетание АГ и СД 2 типа предполагает наличие комбинации мощных триггеров эндотеліальної дисфункциї – напряжения сдвига и оксидативного стресса, характерных для АГ, и гиперглікемії, гликозилиза различных клеточных белков, гиперинсулініємії та дисліпідемії, асоціюваних з СД 2 типом. Поскольку СД представляє собою класическую модель масштабного поражения сосудистого русла (подобного поражения сосудов не происходит при одном другом заболевании), неудивительно, что его сочетание с АГ считается одним из самых прогностически

М.Н. Кочуева

М. Н. Кочуева, д.м.н., професор, Харківська медична академія післядипломного освічення

Артеріальна гіпертензія та сахарний діабет: пути підвищення ефективності лікування

Продовження. Начало на стр. 25.

неблагоприятних варіантів сердечно-сосудистої коморбідності. В зв'язку з цим кардіоваскулярна патологія являється основною причиною смерті больних СД 2 типу.

Повреждення ендотelialних клітин відбувається в декількох етапах: внаслідок підвищення їх синтетичної активності; потім настає зміна балансу секреції факторів, регулюючих сосудистий тонус, систему гемостазу (процеси тромбообразування/тромболізу, фібринобільовання/фібринолізу), механізми системного воспаленого відповіді, проліферации, апоптоза, межкліточних взаємодійствій. Одновременно зростає проникливість ендотеля для різних компонентів плазми. В дальнійшому відбувається истощення та гибель ендотеля з замедленням його регенерації.

В клінічній практиці порушення функціонального стану ендотеля діагностується з допомогою визначення біохімічних та функціональних маркерів. К першим відносяться підвищення вмісту в крові біологічно активних речовин, образуваних ендотелем, — фактора Віллебранда, ендотелина-1, тканевого активатора плазміногена, молекул адгезії (E- та P-селектинов, VCAM-1) і іншими.

Для оцінки функціонального стану ендотеля, передусім ступені ендотelialизависимої вазодилатації (ЕЗВД), обслуговуваний секрецією NO, використовують пробу з реактивною гіперемією. Дослідження проводять утром на тощак в положенні пацента лежа на спині лінійним ультразвуковим датчиком з частотою 5-12 МГц. Перед дослідженням вимірюється АД. В початковому стані вимірюється діаметр плечової артерії, далі на плечо накладається манжета сfigmomanometra та нагнетається повітря до рівня, перевищуючого исходний показатель АД на 50 мм рт. ст. Давлення в манжеті зберігається впродовж 5 хвилин, потім з неї різко викидається повітря. Впродовж 5 хвилин після цього вимірюється діаметр артерії, а максимальна її величина вимірюється за конечний результат. Ступінь ЕЗВД вираховується як соотношення максимального діаметра плечової артерії після проведення проби до такового до проби в процентах (в нормі $\geq 10\%$). Розширення плечової артерії після її пережаття обумовлено виділенням NO ендотелем.

Дослідженнями останніх років убедительно доказано ключеву роль ендотеля в розвитку сердечно-сосудистих захворювань (прежде всіх ІБС). Сьогодні активно досліджуються причини дисфункциї ендотеля та можливості її корекції. Ендотelialна дисфункция може бути наслідком недостаточного запасу L-аргиніну (единственного фізіологічного предшественника оксида азота) в організмі, порушення експресії eNOS (фермента оброблення оксида азота), ускорення метаболізму NO (при підвищенні оброблення свободних радикалів), комбінації вказаных факторів.

Существует множество возможностей для улучшения функций эндотеля. К ним относят мероприятия по коррекции образа жизни, включающие рациональную диету, адекватную физическую активность, нормализацию массы тела, исключение курения. Весомый вклад в регуляцию функций эндотеля вносят антиоксидантная, гипогликемическая, гиполипидемическая и антигипертензивная терапия (рис. 1).

Рис. 1. Факторы, влияющие на функціональне становище ендотеля

Большой интерес представляет изучение роли дополнительного включения L-аргинина в схему лечения больных. Результаты исследований по использованию L-аргинина в комплексной терапии АГ, ИБС и СД 2 типа свидетельствуют о его положительном влиянии на функціональне становище ендотеля и клинический статус пациентов.

У больных с АГ на фоне назначения L-аргинина отмечаются уменьшение выраженности головной боли и шума в ушах, снижение метеоризмальності, підвищення ефективності базисної терапії. У пацієнтів со стено-кардією уменьшується інтенсивність болі в сердце

і кількість приступів, а також суточна потребність в нітрогліцеріні. У пацієнтів з церебральним атеросклерозом і лицем з пораженням судин голови і шеї, кроме перечислених ефектів, улучшаються пам'ять і настроєння. При патології судин нижніх конечностей увеличується дистанція безболевої ходьби і улучшається заживлення трофічних язв.

Имеются данные о положительном влиянии L-аргинина на чувствительность тканей к инсулину (рис. 2).

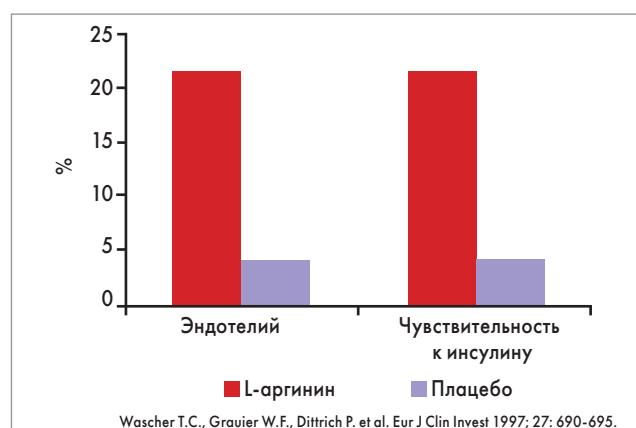

Рис. 2. Влияние L-аргинина на функціональне становище ендотеля і чувствительность к інсуліну у больних СД 2 типа

Учитывая актуальность проблемы коррекции эндотelialной дисфункции у больных АГ в сочетании с СД 2 типа, было проведено исследование с целью изучить влияние 4-недельной терапии препаратом Тивортин® аспартат («Юрия-Фарм») на клинический статус, степень ЭЗВД, степень суточной альбуминурии (САУ) и индекс ИР (НОМА-IR) у пациентов с гипертонической болезнью (ГБ) II стадии 2 степени в сочетании с СД 2 типа средней степени тяжести (в состоянии субкомпенсации).

В исследовании приняли участие 44 больных (14 мужчин и 30 женщин) в возрасте 45-57 лет без инфаркта/инфаркта в анамнезе с ХСН не выше II функционального класса (ФК) (тест с 6-минутной ходьбой ≥ 301 м) и сохраненной фракцией выброса левого желудочка, нормальными уровнями креатинина и билирубина в крови, показателем HbA_{1c} 7,1-7,5%, без протеинурии. Все больные выполняли рекомендации по коррекции образа жизни (диета, исключение курения и приема алкоголя, повышение физической активности). Пацієнти 1-ї групи получали стандартную терапию, пациентам 2-ї групи дополнительно был назначен Тивортин® аспартат. Дизайн исследования представлен на рисунке 3.

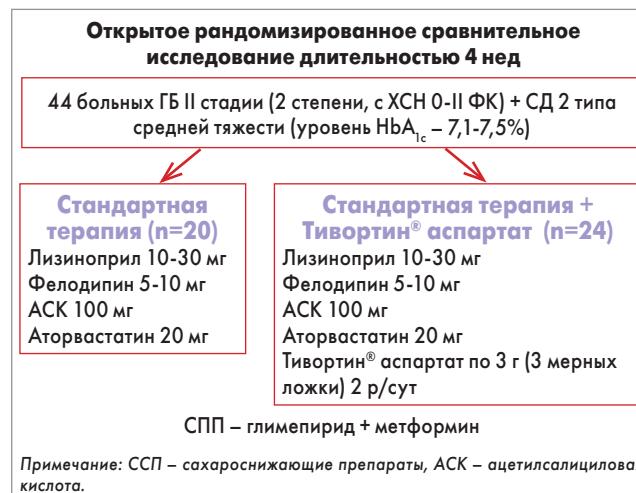

Рис. 3. Дизайн дослідження

Через 8 нед терапии устойчивого уровня АД $< 140/80$ мм рт. ст. в 1-й группе достигли 13 (65%) больных, во 2-й – 19 (79%). Кроме того, в группе, получавшей Тивортин® аспартат, на незначительные головные боли жаловались только 2 (8,3%) участника, в то время как в группе стандартного лечения – 7 (35%) пациентов.

Степень ЭЗВД в группе больных, получавших базисную терапию, увеличилась на 11,3%, в группе дополнительного приема препарата Тивортин® аспартат – 28,3% (разница в 2,4 раза) (рис. 4).

Динамика индекса НОМА-IR на фоне приема препарата Тивортин® аспартат в 2 раза превышала аналогичный показатель в группе больных, получавших базисное лечение, что свидетельствовало о дополнительном снижении ИР (рис. 5).

Пациентов с протеинурией в исследование не включали, однако у большинства участников была диагностирована САУ. Учитывая, что величина САУ является маркером

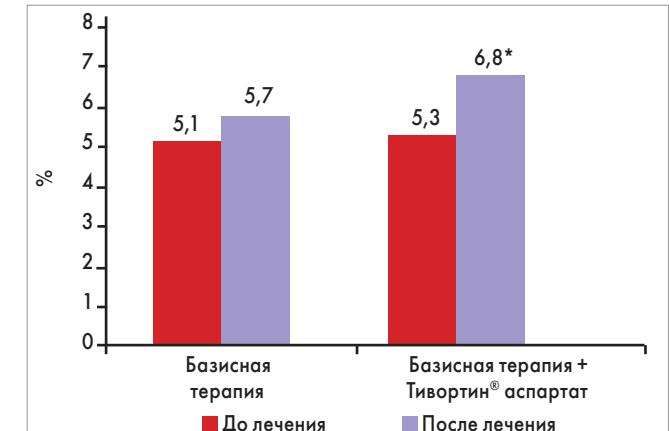

Рис. 4. Динаміка показателя ЭЗВД у больных ГБ с СД 2 типа на фоне базисной терапии и при лечении с использованием препарата Тивортин® аспартат

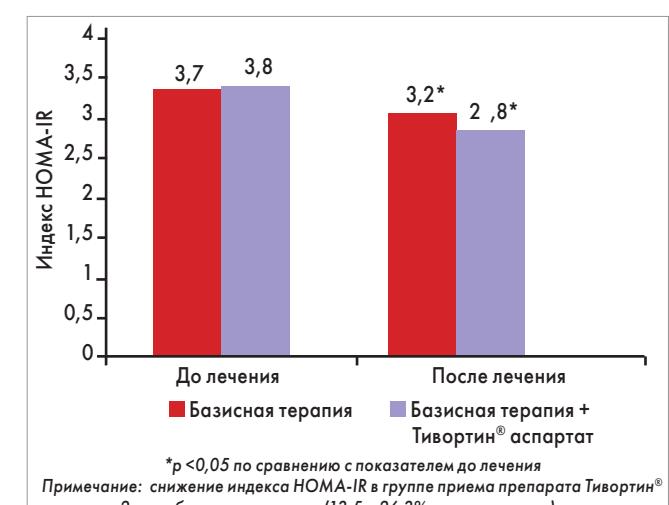

Рис. 5. Динаміка індекса НОМА-IR у больных ГБ с СД 2 типа на фоне базисной терапии и при лечении с использованием препарата Тивортин® аспартат

эндотelialной дисфункциї з пораженням почок, динаміка цього показателя представляється не меншій інтерес. По окончанні 8-ї тижні терапії в обох групах наблюдалось незначительне зниження САУ; у пацієнтів, отримувалих Тивортин® аспартат, цей показатель зменшився більше значимо – в 2 рази (рис. 6).

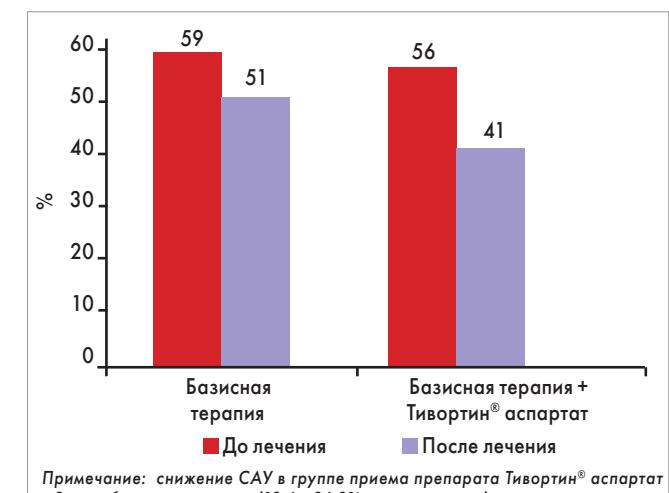

Рис. 6. Динаміка САУ у больных ГБ с СД 2 типа на фоне базисной терапии и при лечении с использованием препарата Тивортин® аспартат

Результаты исследования свидетельствуют о том, что включение в схему лечения больных ГБ с СД 2 типа препарата Тивортин® аспартат, назначаемого перорально (по 3 мерные ложки 2 р/сут в течение 28 дней), способствует более значимому улучшению клинического состояния, увеличению ступени ЭЗВД плечевых артерий и снижению таких показателей, как индекс НОМА-IR и САУ, по сравнению с динамикой аналогичных параметров у пациентов, получающих стандартную терапию.

АГ в сочетании с СД 2 типа представляет один из самых прогностически неблагоприятных вариантов коморбидной патологии. Для повышения эффективности лечения этой категории больных необходима строгое выполнение рекомендаций по коррекции образа жизни и комплексная патогенетически обоснованная терапия, включающая не только антигипертензивные, гиполипидемические и сахароснижающие препараты, но и корректоры эндотelialной дисфункциї, лежащей в основе возникновения повреждений жизненно важных органов.

Список литературы находится в редакции.